ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ WILLIAM MAC HARC

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

—Εἶνε μία ἀπ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις, ἔλεγε ὁ φίλος μου ὁ 'Ο'Μάλεϊ, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς 'Ασφαλείας, ποὺ σὲ κάνουν νὰ σαστίζης... Κανένας ὥς τώρα δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη τὸν δολοφόνο. . Τὸν Γενάρη ἕνας ἄνθρωπος ἐξαφανίσθηκε. Τὸ γεγονὸς εἶχε λησμονηθῆ σχεδόν, ὅταν ἐξαφνα, τὸν Μάρτη, ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε πὼς ὁ ἐξαφανισθεὶς εἶχε δολοφονηθῆ.

—Καὶ πῶς τὸ ἀνακαλύψατε αὐτό ; ρώτησα μὲ περιέργεια.

—Βρῆκαν τὸ πτῶμα του μέσα στὸν ποταμό, σφηνωμένο ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς βράχους... Στὸ κρανίο φαινόντουσαν ἀκόμα ἴχνη ἀπὸ ἕνα φοβερὸ χτύπημα. . Φαίνεται πὼς τὸν σκότωσαν πρῶτα καὶ κατόπιν ἔρριξαν τὸ πτῶμα στὸ ποτάμι. Καλύτερα ὅμως νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ὁ Μάντον κατοικοῦσε μὲ τέσσερες φίλους του σὲ μιὰ πολυκατοικία ἐργατῶν, κοντὰ στὴν ἀποβάθρα τοῦ Τζέλσυ. Ἡ οἰκογένειά του ζοῦσε στὸ Σόμμερσετ. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κάποια θεία του εἶχε πεθάνει καὶ τοῦ εἶχε ἀφήσει χίλιες λίρες. Τότε ὁ Μάντον ἀπεφάσισε νὰ ξεκουρασθῆ λιγάκι καὶ νὰ πραγματοποιήση ἕνα ὄνειρο τῆς ζωῆς του. Ἀποφάσισε νὰ κάνη ἕνα ταξειδάκι στὴν Ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη. Εἰσέπραξε, λοιπόν, τὰ χρήματα τῆς κληρονομίας, ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριό του καὶ τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους του, προτοῦ ἐκεῖνοι φύγουν γιὰ τὴ δουλειά τους. Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ φίλοι του, δὲν τὸν βρῆκαν πειὰ στὸ σπίτι καὶ ὑπέθεσαν πὼς θὰ εἶχε φύγει. Αὐτὸς ὅμως ἦταν κιόλας νεκρός !

—Ἀσφαλῶς, ὁ φονηᾶς θὰ εἶνε κάποιος ποὺ ἤξερε πὼς ὁ Μάντον εἰσέπραξε χρήματα.

—Ἔχεις ἀντίληψη, βλέπω. Ἀλλὰ ποιός ;

—Μά, κάποιος ἀπ' τοὺς φίλους του, ὑποθέτω.

—Σὲ συγχαίρω. Ἂν σ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἔλα μαζύ μου. Πρόκειται ἀκριβῶς νὰ πάω γιὰ ν' ἀναχρίνω τοὺς φίλους του. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ἐργάζεται ἐδῶ κοντά.

Ἀκολούθησα τὸν φίλο μου κοὶ σὲ λίγο πήγαμε σ' ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο Ὁ φίλος τοῦ σκοτωμένου ποὺ ἐργαζόταν ἐκεῖ, λεγόταν Μπαίρν. Χωρὶς πολλὲς περιστροφές, ὁ 'Ο'Μάλεϊ τὸν ρώτησε :

—Τί ἔκανες τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Μάντον ἐπρόκειτο νὰ φύγη γιὰ τὸ Παρίσι ;

—Μά, ἤρθα στὸ γραφεῖο, ὅπως κάθε μέρα, ἀπάντησε ὁ Μπαίρν. Ἐργαζόμουν πολὺ ἐκεῖνον τὸν καιρό, γιατί εἶχα οἰκονομικὲς στενοχώριες κι' ἔπρεπε νὰ τὰ βγάζω πέρα.

—Εἶχαν κι' οἱ ἄλλοι φίλοι σας οἰκονομικὲς στενοχώριες ;

—Ὅλοι εἴμαστε στενοχωρημένοι, κύριε. Ἐλπίζαμε μάλιστα πὼς ὁ Μάντον θὰ μᾶς βοηθοῦσε, ἀφοῦ εἶχε γίνει πλούσιος, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἔδωσε τίποτε...

—Καλά, κατόπιν τί ἔκανες ; Ποῦ πῆγες ;

—Ἔφυγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ ὑποθέτω πὼς θὰ πῆγα σὲ καμμιὰ ὑπηρεσία, ὅπως συνήθως.

—Ἡ λέξις «ὑποθέτω» δὲν ἀρκεῖ ! εἰπε ὁ 'Ο'Μάλεϊ αὐστηρά. Πρέπει νὰ μοῦ πῆς τί ἀκριβῶς ἔκανες ἐκείνη τὴ μέρα. Ποῦ ἔφαγες ; Ποιοὺς εἶδες ; Ποῦ ἦσουν, ὥς τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε ὁ Μάντον γιὰ τὸ σταθμό ;

Ὁ νέος σάστισε.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλ' αὐτά ! φώναξε νευριασμένος Δὲν θυμᾶμαι !...

Καὶ πράγματι, ὁ Μπαίρν δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς πῆ τίποτε περισσότερο. Φύγαμε λοιπὸν καὶ πήγαμε στὸν δεύτερο ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ σκοτωμένου, τὸν Οὐάρδ, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν σ' ἕνα κατάστημα αὐτοκινήτων. Ἀλλα κι' αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ θυμηθῆ τί ἀκριβῶς εἶχε κάνει κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος. Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκε, νεύριασε μὲ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ 'Ο'Μάλεϊ καὶ στὸ τέλος θύμωσε γιὰ καλά. Ὁ τρίτος, ὁ Χάλ, ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία. Αὐτὸς μπόρεσε νὰ δικαιολογήση τὶς πρωῖνὲς ὧρες, γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὅμως τὰ μπέρδεψε καὶ στὸ τέλος θύμωσε κι' αὐτός.

Ὁ Κέλβερ, ὁ τέταρτος, ἦταν παραγγελιοδόχος ! Ὅταν ὁ φίλος μου ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ρώτησε, ἐκεῖνος ἀπάντησε μὲ προθυμία :

—Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ πὼς ἐκεῖνο τὸ πρωῒ σηκώθηκα κάτως πιὸ νωρὶς ἀπὸ τὶς ἄλλες μέρες καὶ στὶς ἐννιὰ πῆγα στὸ γραφεῖο μου. Διάβασα τὴν ἀλληλογραφία μου κι' ὑπαγόρευσα τὶς ἀπαντήσεις στὴν δακτυλογράφο. Κατόπιν πῆγα σὲ κάποιο πρακτορεῖο στὸ Ἄμπεϊ. Στὶς δέκα πῆγα στοῦ φίλου μου Ἄτζον κι' ἀπὸ κεῖ στοῦ Χόλεϊ. Θὰ τὸ θυμοῦνται κι' αὐτοί, γιατί τοὺς εἶχα δώσει ραντεβοῦ. Τὸ μεσημέρι ἔφαγα μὲ τὸν Δέντον, ὁ ὁποῖος μὲ συνώδεψε κατόπιν ὥς τὸ γραφεῖο μου.Θὰ ἦταν δύο ἡ ὥρα. Ἔγραψα ἀκόμα μερικὰ γράμματα καὶ στὶς τέσσερες πῆγα καὶ εἶδα τὸν Φάλον καὶ τὸν Τζόνσον. Ἴσως αὐτοὶ νὰ μὴ τὸ θυμοῦνται, μὰ ἐγὼ ἔχω κρατήσει σημείωσι. Στὶς ἕξη ἐπέστρεψα στὸ γραφεῖο μου καὶ ἀπὸ κεῖ πῆγα στὸ σπίτι, ὅπου βρῆκα τὸν Μπαίρν καὶ τὸν Χάλ. Θὰ τὸ θυμοῦνται κι' αὐτοί, πιστεύω..

—Θαυμάσια ! φώναξε ὁ 'Ο'Μάλεϊ. Ἐσύ, βλέπω, θυμᾶσαι μὲ μεγάλη ἀκρίβεια ὅ,τι ἔκανες ἐκείνη τὴν ἡμέρα !...

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς κρατῶ πάντοτε σημειώσεις γιὰ ὅ,τι κάνω !

—Λαμπρὰ συνήθεια, φίλε μου ! Φαίνεται πὼς εἶσαι πάρα πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος. . Ἴσως μάλιστα θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ φανῆς χρήσιμος σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Θὰ σ' ἐρωτήσω κάτι ἐντελῶς ἐμπιστευτικῶς... Ἂν ὑποτεθῆ πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους σου σκότωσε τὸν Μάντον, ποιὸν ἀπ' ὅλους θὰ θεωροῦσες ἱκανὸ νὰ κάνη ἕνα τέτοιο ἔγκλημα ;

Ὁ Κέλβερ σκέφτηκε λιγάκι καὶ κατόπιν εἶπε ἀργά :

—Δὲν πιστεύω κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ ἔκανε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ἀλλά, ἂν ὑποτεθῆ πὼς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ φονηᾶς, ὁ πιθανώτερος εἶνε....ὁ Μπαίρν. Αὐτὸς τὰ τσούγκριζε διαρκῶς μὲ τὸν δυστυχισμένο Μάντον ...

—Ἡ πληροφορία σου μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύση, εἶπε ὁ 'Ο'Μάλεϊ σκεπτικός. Θὰ βγάλω ἕνα ἔνταλμα καὶ θὰ πάω νὰ κάνω ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Μπαίρν.

Ἀφήσαμε τὸν Κέλβερ καὶ ὁ φίλος μου πῆγε στὴ Διεύθυνσι, γιὰ νὰ βγάλη τὸ ἔνταλμα. Ἀλλὰ μὲ ἀπορία εἶδα πὼς ὁ 'Ο'Μάλεϊ ἄφησε νὰ περάσουν δυὸ μέρες προτοῦ τὸ χρησιμοποιήσει. Μόλις τὸ μεθεπόμενο βράδυ ἦλθε νὰ μὲ πάρη, γιὰ νὰ πᾶμε μαζὺ στοῦ Μπαίρν. Τὸν βρήκαμε στὸ σπίτι του. Φαινόταν σὰν νὰ μᾶς περίμενε.

—Ἔρω, εἶπε, γιατί ἔρχεσθε !.. Μὰ ἄδικο κόπο θὰ κάνετε, γιατί δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸν Μάντον !

—Ὅλ ράϊτ ! ἀπάντησε ὁ 'Ο'Μάλεϊ μὲ ἀπάθεια, κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ μὲ προσοχή, ὥς ὅτου στὸ τέλος, κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μιᾶς πολυθρόνας, βρῆκε ἕνα ζεῦγος χρυσᾶ κουμπιὰ μανικετιῶν μὲ τὸ μονόγραμμα Τ.Μ. Τὰ κουμπιὰ αὐτὰ ἦταν φανερὸ πὼς στολιζόντουσαν ἄλλοτε μὲ πολύτιμα πετράδια, τῶν ὁποίων ἡ θέσεις τώρα ἦσαν κενές. Μπρὸς στὴν ἀνακάλυψη αὐτή, ὁ Μπαίρν χλώμιασε.

—Τὰ γνωρίζεις αὐτά ; ρώτησε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνομικός.

—Ναί !... Εἶνε τὰ κουμπιὰ τοῦ Μάντον. . Θυμοῦμαι μάλιστα πόσο περηφανευόταν γι' αὐτά, ὅταν τοῦ τὰ χάρισε ἡ θεία του ! Εἶχαν μπριλλάντια ἀπάνω. Μά, σᾶς ὁρκίζομαι.. Δὲν τὰ ἔβαλα ἐγὼ ἐκεῖ !...

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἦταν κάτωχρος καὶ μὲ κόπο μιλοῦσε.

—Ἂς εἶνε ! εἶπε ὁ 'Ο'Μάλεϊ. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ συλλάβω, γιατί δὲν ἔχω ἀρκετὲς ἐνδείξεις ἐναντίον σου !

Ὅταν βρεθήκαμε πάλι στὸ δρόμο, ρώτησα τὸν φίλο μου μὲ ἀπορία γιατί δὲν εἶχε συλλάβει τὸν Μπαίρν, ἀφοῦ ἦταν ὁλοφάνερο πειὰ πὼς ἦταν ὁ ἔνοχος καὶ γιατί εἶχε ἀργήσει τόσο νὰ κάνη τὴν ἔρευνα, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀργοπορία ἔδινε στὸν φονηᾶ ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ δραπετεύση, ἂν ἤθελε !..

—Πιθανὸν νὰ ἔχης δίκηο ! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ βεβαιωθῶ ἂν αὐτὰ τὰ κουμπιὰ εἶνε τοῦ Μάντον, καὶ αὐτὸ μόνον ὁ Κέλβερ μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ πιστοποιήση.

Πήγαμε πάλι στοῦ Κέλβερ, ἀλλὰ ὁ 'Ο'Μάλεϊ οὔτε κὰν τοῦ ἀνάφερε πὼς εἶχε βρῆ τὰ κουμπιά. Τὸ μόνο ποὺ εἶπε, ἦταν :

—Ἔχω σοβαροὺς λόγους νὰ πιστεύω πὼς ὁ Μπαίρν εἶνε ὁ φονηᾶς, πρέπει ὅμως νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν εἶχε συνενόχους. Σὺ μᾶς ἀπέδειξες

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Νορβηγὸς δραματογράφος Ἔρρ. Ἴψεν
(Προτομὴ τοῦ Κρόϋζερ)

τὸ ἄλλοθι, ὥστε περιττεύει νὰ κάνω ἔρευνα ἐδῶ. Ὡστόσο, γιὰ τὸν τύπο, πρέπει νομίζω νὰ γίνη ...

—Ἐρευνήσετε ! εἶπε ὁ Κέλβερ μὲ ἀδιαφορία, ἀφοῦ εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ τὸ κάνετε.

Προσεκτικὰ ὁ φίλος μου ἄρχισε νὰ ἐρευνᾶ παντοῦ, χωρίς, ὡστόσο, νὰ βρῇ τίποτα. Ὁ Κέλβερ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ, μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Καὶ ὅταν, στὸ τέλος, ὁ Ὀ'Μάλεϊ ὡμολόγησε πὼς ἄδικα εἶχε κοπιάσει, ὁ Κέλβερ πῆρε ἀπὸ ἕνα τραπέζι μιὰ σιγαροθήκη, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα τσιγάρο καὶ τὸ ἄναψε. Συγχρόνως ὁ ἀστυνομικὸς ἄπλωσε τὸ χέρι, λέγοντας :

—Δῶσι μου ἕνα τσιγάρο, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ σιγαροθήκη ἦταν ἕνα κουτὶ μὲ δύο διαμερίσματα. Στὸ ἕνα ὑπῆρχαν μονάχα δυὸ σιγάρα, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἦταν γεμάτο. Ὁ Κέλβερ ἄπλωσε τὴ σιγαροθήκη στὸν ἀστυνομικὸ ἀπὸ τὸ γεμάτο διαμέρισμα, μὰ ὁ φίλος μου, προτοῦ προφθάσει ὁ ἄλλος νὰ τραβήξη τὸ κουτί, ἄρπαξε τὰ δυὸ μοναχικὰ τσιγάρα. Μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἔσπασε τὰ τσιγάρα στὴ μέση καὶ κατάπληκτος τότε εἶδα νὰ λάμπη μέσα στὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ ἕνα μικρὸ μπριλλάντι.

—Εἶσαι βλάκας, φίλε μου ! εἶπε ὁ Ὀ'Μάλεϊ στὸν Κέλβερ περιφρονητικά. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σοῦ μίλησα, μὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς ἡ κουταμάρα σου θὰ ἔφτανε ὥς αὐτὸ τὸ σημεῖο !

....

—Ἐξήγησέ μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς τὸν κατάλαβες ; ἔλεγα στὸν φίλο μου, ἀφοῦ παραδώσαμε τὸν Κέλβερ στὴν ἀστυνομία. Εἶπες πὼς ἤξερες ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ὁ Κέλβερ ἦταν ὁ φονηᾶς, μὰ πῶς διάβολο τὸ κατάλαβες ;

—Ποῦ ἤσουν τὴν ἡμέρα ποὺ σκότωσαν τὸν Μάντον ;

—Δὲν ξέρω ! Οὔτε ἔχω κανένα λόγο γιὰ νὰ τὸ θυμοῦμαι !...

—Φυσικὰ ὄχι ! Ἔτσι κι' ὁ Μπαίρν, ὁ Οὐάρδ καὶ ὁ Χάλ, κανένας ἀπ' αὐτούς, δὲν εἶχε λόγο νὰ θυμᾶται τί ἔκανε ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ Κέλβερ ὅμως περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ πὼς θὰ τοῦ γινόταν αὐτὴ ἡ ἐρώτησις. Μελέτησε πολὺ καλὰ κι' ἔμαθε ἀπ' ἔξω τὶς ἀπαντήσεις του, γιὰ νὰ μὴ τὰ μπερδέψη ὅταν θὰ τὸν ρωτοῦσαν. Ἡ ἀκρίβεια, μὲ τὴν ὁποία θυμόταν καὶ τὶς ἐλάχιστες πράξεις του, ποὺ εἶχαν γίνει πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, μ' ἔκαναν νὰ τὸν ὑποπτευθῶ. Τὸν Μάντον τὸν σκότωσε μεταξὺ 4—5 τὸ ἀπόγευμα. Ἐκείνη τὴν ὥρα, τὸν Γενάρη, εἶνε νύχτα πειὰ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχαν διαβάτες κοντὰ στὸν ποταμό, ὅπου μὲ κάποια πρόφασι θὰ παρέσυρε τὸ θῦμα του. Ἂν θυμᾶσαι, μᾶς εἶπε πὼς ἐκείνη τὴν ὥρα συναντήθηκε μὲ δυὸ φίλους του. τὸν Φάλον καὶ τὸν Τζόνσον, καὶ ἐπρόσθεσε μάλιστα, πὼς ἴσως αὐτοὶ νὰ μὴ τὸ θυμοῦνται., ἀλλὰ αὐτὸς εἶχε κρατήσει σημείωσι ὅλων τῶν πράξεών του, κατὰ τὴν συνήθειά του... Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετὴ ἀπόδειξι. Ἂν ὁ Κέλβερ εἶχε τίποτε ἐνοχοποιητικὸ στὴν κατοχή του, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε στὸ θῦμα του, ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ κρύψη σὲ ἀσφαλὲς μέρος. Ὑπέθεσα πὼς θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν Μπαίρν, τὸν ὁποῖο μισεῖ, καὶ πὼς θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐνοχοποιήση, ἐνῶ συγχρόνως θὰ τὸν συμβούλευε νὰ δραπετεύση. Ἐντωμεταξὺ αὐτὸς ἔκρυψε, ὅπως εἶδες, κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, τὰ κουμπιά, βέβαιος πὼς θὰ τὰ εὕρισκα. Αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες τὸν παρακολουθοῦσα ἀδιάκοπα καὶ γι' αὐτὸ πῆγα σήμερα μόλις στοῦ Μπαίρν...

—Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσες ὅλον τὸν ἀπαιτούμενο καιρό ! φώναξα μὲ θαυμασμό. Σὲ συγχαίρω, φίλε μου, γιὰ τὴν ὀξυδέρκειά σου !...

—Μπᾶ ! εἶπε ὁ Ὀ'Μάλεϊ μὲ μετριοφροσύνη. Δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο σπουδαῖο. Γιὰ μιὰ στιγμή, μάλιστα, νόμιζα πὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος θ' ἀνεκάλυπτες τὸν δολοφόνο. .

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΟ ΣΑΝΔΑΛΙ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Οἱ Γάλλοι ἄποικοι τοῦ Βωπρέ, στὸν Καναδᾶ, ἔχουν τὸ ἑξῆς παράδοξο γαμήλιο ἔθιμο :

Τὸ ἴδιο μετὰ τὸν γάμο βράδυ γίνεται ξεφάντωμα στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Ἀπάνω στὸ γλέντι ὅμως, σταματάει ἔξαφνα κάθε θόρυβος κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους πηγαίνει μπροστὰ στὴ νύφη καὶ τὴν ρωτάει μὲ μεγάλη ἐπισημότητα :

—Γιατί μένετε μόνη, κυρία ; Τόσο γρήγορα βαρεθήκατε τὸ σπίτι τοῦ ἀνδρός σας ;

Ἐκείνη τότε τοῦ ἀπαντάει :

—Μοῦ κλέψανε τὸ σανδάλι μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω.

Καὶ τοῦ δείχνει τὸ πόδι της, ποὺ εἶνε πράγματι χωρὶς παπούτσι.

Τότε πετάγεται ὁ γαμπρὸς κι' ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴ νύφη, φωνάζοντας :

—Θὰ τῆς πάρω ἐγὼ σανδάλια ἀπὸ πορφύρα καὶ μαργαριτάρια στολισμένα.

Καὶ παίρνοντάς την μαζύ του, κλειδώνεται στὸν νεφικὸ κοιτῶνα.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πετάξη ἀπὸ τὴ γῆ ὁ ἀετός, φτάνει σὲ τέτοιο ὕψος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν διακρίνη μάτι ἀνθρώπου.

* * *

Κι' ἕνα ἀπίστευτο : Ἡ κυρία Ρούτερ, μιὰ νειόπαντρη Ἀμερικανίδα, ἑβδομῆντα τριῶν χρόνων, ἐγέννησε τελευταία ὡραιότατα καὶ ὑγιέστατα δίδυμα ! Τὸ ἐκπληκτικώτερο ἀκόμη στὴν περίστασι αὐτὴ εἶνε ὅτι κι' ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας Ρούτερ εἶνε περίπου ἑξδομηντάρης !..

* * *

Τὸν ὀρρὸν τοῦ ἄσθματος τὸν ἐφεῦρον οἱ Ἰάπωνες γιατροὶ Οὐκογκάμα, Ἔντο καὶ Κυτουλάζοκ, στὰ 1904.

* * *

Τὸ πανάρχαιο καύσιμο τῶν νεκρῶν καθιερώθηκε πρῶτα στὸ Μιλάνο, στὰ 1885, κι' ἀργότερα καὶ στὶς ἄλλες μεγαλοπόλεις τῆς Ἰταλίας.

* * *

Τὸ πρῶτο νοσοκομεῖο γιὰ τὰ σκυλιὰ ἱδρύθηκε στὰ 1903, στὸ Παρίσι. Τὴν πρωτοβουλία τῆς ἱδρύσεώς του τὴν εἶχε ὁ ζωόφιλος διπλωμάτης Μοντεμπέλλο.

* * *

Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, στὴν Ἔφεσσο, χωροῦσε 27.000 ἀνθρώπους, δηλαδὴ χίλιους παραπάνω ἀπὸ ὅσους μπορεῖ νὰ περιλάβη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου, στὴ Ρώμη.

* * *

Ἡ πρώτη Γιαπωνέζικη καθημερινὴ ἐφημερίδα ἐξεδόθη στὰ 1852.

* * *

Ἡ μεγαλείτερη δυσκολία γιὰ μιὰ Γιαπωνεζικὴ ἐφημερίδα εἶνε ἡ στοιχειοθέτησί της. Τὰ γράμματα, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὴ στοιχεωθεσία της, ἀνέρχονται σὲ.. .25.000 !

* * *

Τελευταῖα, κάποιος κύριος, ποὺ ἀπάνω στο θυμό του ἀπεκάλεσε «ἀγελάδα» μιὰ χαριτωμένη τηλεφωνήτρια τοῦ Παρισιοῦ, καταδικάστηκε σὲ πρόστιμο 300 φράγκων !

* * *

Τὸ ἀηδόνι ἀρχίζει τὸ κελάδημά του κοντὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ σπίνος ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ μεσάνυχτα ὥς τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ μαυροκέφαλη ὑπολαΐδα ἀπὸ τὶς 2 ὥς τὶς 2 1)2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ ὀρτύκι ἀπὸ τὶς 2 1)2 ὥς τὶς 3. Ἡ ὑπολαΐδα ποὺ ἔχει κόκκινο στομάδι κάτω ἀπὸ τὸ στομάχι της, ἀπὸ τὶς 3 ὥς τὶς 3 1)2. Τὸ κοτσύφι ἀπὸ τὶς 3 1)2 ὥς τὶς 4. Τέλος, τὸ σπουργίτι ἀπὸ τὶς 4 1)2 ὥς τὶς 5 τὸ πρωΐ. Ὅταν λοιπὸν ξέρει κανεὶς τὸ κελάδημα αὐτῶν τῶν πουλιῶν, καταλαβαίνει περίπου τί ὥρα εἶνε.

* * *

Μιὰ Ἀμερικανίδα πεθερὰ ἐδημοσίευσε ἐσχάτως στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία ἐξωφρενική. Προσφέρει, δηλαδή, 50 δολλάρια σ' ὁποιον τῆς πάει τὸ γαμπρό της, ζωντανὸ ἢ...νεκρό !..

* * *

Ἕνας φορολογούμενος, πάλι, τοῦ Βερολίνου, μπῆκε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἐφορία, κι' ἀφοῦ ἄφησε ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἐφόρου ἕνα πακέτο, λέγοντας : «Πάρ'τε ὅ,τι σᾶς χρωστῶ», ἐξαφανίστηκε.

Ὅταν ὁ ἔφορος ἄνοιξε τὸ πακέτο, βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ἀρτιγέννητο βρέφος !

* * *

Ἡ φάλαινα τῆς Γρωιλανδίας ἔχει βάρος ὅσο ὀγδόντα ὀχτὼ ἐλέφαντες ἢ 440 ἀρκοῦδες !...

* * *

Ὡς τὰ 1892 ἀπαγορευότανε ἡ παραμονὴ ξένων στὴν Ἱσπανία.

* * *

Καθὼς βεβαιώνουν πολλοὶ περιηγηταί, ἡ Νέα Ζηλανδία ἔχει τὰ ὡραιότερα τοπεῖα ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Ἡ ποικιλία τῶν τοπείων της μάλιστα εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἐπεσκέφθη, δὲν ἔχει νὰ ζηλέψη καθόλου ἐκεῖνον ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλβετία, τὴ Νότιο Γαλλία, τὴ Νορβηγία, τὸ Τυρόλο καὶ τὴ Βόρειο Ἰταλία. Σᾶς εὐχόμεθα, λοιπόν, ἕνα ταξειδάκι ὥς τὴ Νέα Ζηλανδία !..

* * *

Στὴ Νορβηγία ἡ λίμνες παγώνουν τόσο γρήγορα, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ βαδίση ἀπάνω σὲ στρῶμα πάγου ποὺ σχηματίσθηκε μέσα σὲ μιὰ καὶ μόνο νύχτα.

* * *

Ἕνας ἀπὸ τοὺς γλωσσομαθέστερους Εὐρωπαίους τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἦταν κι' ὁ Ἀλφρέδος Τρομπέκι. Ὁ Τρομπέκι διάβαζε, ἔγραφε καὶ μιλοῦσε ἀπταίστως 460 γλῶσσες καὶ διαλέκτους.

* * *

Τὰ ὡμορφότερα καὶ πολυτιμότερα ἀγριολούλουδα τοῦ κόσμου φυτρώνουν στὴν Κουσλάνδη τῆς Αὐστραλίας.